

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.20.989/2025/6.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

név (cím)

A felperes képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd)

Az alperes:

név1 (cím2)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.293/2025/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Egri Törvényszék 12.P.20.043/2025/12.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes kiadójának, a név2-nek (cím4) 660.300 (hatszázhatvanezer-háromszáz) forint fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 118.000 (száztizennyolcezer) forint másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes által szerkesztett sajtó dátum-i nyomtatott (print) számában cikkcím címmel jelent meg cikk. Az írásban többek között az szerepel, hogy a felperes „annak idején név3 főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a név4-kormánnyal is.” Az cikkben emellett arra is hivatkoztak, hogy a felperesnek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie. A cikk azt nem tartalmazta, hogy a felperes az 1988-ban született felperes név3 főpolgármesterségének kezdetén 2 éves, főpolgármesterségének utolsó évében 22 éves volt. A név4-kormány hivatalba lépésekor 16 éves, név4 Ferenc lemondásakor pedig 21 éves volt. Az időszaki lap impresszuma egyértelműen feltüntette a szerkesztőség címeként a cím2 alatti címet. Az impresszumban ezenkívül szerepelt az alperes által szerkesztett lap kiadójának neve és címe (név2, cím4). A cikk megjelenésének időpontjában a sajtó főszerkesztője név5 volt, 2025. március 1. napjától pedig név6.

[2] A felperes 2025. március 6-án adta postára helyreigazítási kérelmét, amelynek szervezetként címzettje a sajtó Szerkesztősége volt, főszerkesztőként név5t tüntették fel, ugyanakkor ezen küldeményt a kiadó címére küldte meg a felperes. A kézbesítési igazolás (tértivevény) szerint a küldeményt az alperes kiadójának címén „meghatalmazott” személy vette át.

[3] Az alperes a felperes helyreigazítási kérelmének nem tett eleget.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] A felperes kereseti kérelmében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alperest, amelyből kitűnik, hogy nem volt név3 főtanácsadója, nem tartotta a név4-kormánnyal a kapcsolatot, illetve nem kellett korrupciós ügyek miatt felelnie. A felperes álláspontja szerint helyreigazítási kérelmét ugyan a kiadó címére küldte meg, de azt végül is az alperes meghatalmazottja vette át, ezzel ő maga eleget tett a sajtószerv előtti előzetes eljárásra vonatkozó kötelezettségének.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes a törvényi határidőn belül nem juttatott el hatályos helyreigazítási kérelmet a sajtószervhez, mert kérelmét valójában a kiadónak küldte meg. Érdemben arra hivatkozott, hogy a sérelmezett cikk egy aktuális közéleti, politikai vitához kapcsolódik, ami miatt egy társadalmi vitához járul hozzá – a perbeli közlések véleménynyilvánításnak minősülnek, de az Alkotmánybíróság határozataiban kifejtettekre figyelemmel még akkor sem adnak alapot helyreigazításra, ha a kitételeket a bíróság tényállításnak tekintené.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és a felperest perköltség, illetve illeték megfizetésére kötelezte.

[7] Döntésének jogszabályi alapjaként az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (3) bekezdését, a 10. §-át, a 12. § (1) bekezdését, a PK 14. számú állásfoglalás I. pontját, illetve az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozatát hivat fel.

[8] Az elsőfokú bíróság állást foglalt abban, hogy az alperes országos közüggyel összefüggésben fogalmazta meg a sérelmezett közléseket, a valóság bizonyítása őt terhelte volna, miként a közöltek valóságtartalmának feltárása is, de a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezéseiből következően nem volt lehetőség a kereset érdemének megítélésére.

[9] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdésében és a PK 13. számú állásfoglalás II. pontjában írtakra figyelemmel megállapítható-e, hogy a felperes sajtó-helyreigazítás iránti kérelme a törvényben rögzített határidő utolsó napjáig megérkezett-e az alperesi sajtószervhez. Ezen vizsgálat eredményeként megállapította, hogy a felperes a törvényben rögzített anyagi jogi határidőt elmulasztotta. A kérelem a megfelelő helyre nem érkezett meg, így a keresetet érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani.

[10] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a szerkesztőség, mint lehetséges alperes pontos, egzakt címét az impresszum kifejezetten tartalmazza. Ehhez képest megállapítható volt, hogy a kérelmet a felperes pontatlanul címezte, azt tévesen a kiadó címére küldte meg. Rögzítette azt is, hogy a kérelem feladásának időpontjában a címezésen feltüntetett személy már nem volt a lap főszerkesztője. Mindezen körülményekre figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a hiánytalan impresszum mellett tisztességes és rendeltetésszerű joggyakorlás elve alapján elvárható volt a felperestől, hogy a helyreigazítási kérelmét az alperes általa is ismert pontos címére küldje meg a törvényi határidőn belül.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítélezési gyakorlatra figyelemmel rögzítette, hogy a helyreigazítási kérelem abban az időpontban érkezik meg a sajtószervhez, amikor már kizárólag a sajtószerven múlik, hogy azt ténylegesen mikor veszi át, és annak tényleges tartalmát mikor ismeri meg (Kúria Pfv.IV.21.178/2020/6.). Súlytalannak minősítette az alperes hivatkozását a 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Média törvény) egyes szabályaira, továbbá a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételesen szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet 19. §-ára alapított érvelését. Nem találta megalapozottnak a felperes azon érvelését, hogy az ún. „megyei lapokat”, amelyeket a név2 ad ki, központilag szerkesztik az országos hírek tekintetében, és ezért a kiadó szervezet maga is szerkesztői tevékenységet végzőnek lenne tekinthető. Összességében az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a rendelkezésére álló határidőn belül az alperesi sajtószervtől nem kért helyreigazítást, így a kereset további érdemi vizsgálat nélkül elutasítandó.

[12] A felperes és az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy a sajtó című napilap 7.

oldalán félkövér betűtípussal az ugyanott 2025. február 5-én megjelent cíkcím címmel megjelent cikkel azonos betűmérettel 5 napon belül kommentár nélkül jelentesse meg a következő

Helyreigazító közleményt:

„A sajtóban a dátum-i cíkcím címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk, hogy név egykor név³ főtanácsadója volt és a név⁴-kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk továbbá, hogy névnek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.”

[13] A másodfokú bíróság mellőzte a felperes kötelezését az alperes javára perköltség, valamint az állam javára illeték megfizetésére, és az alperes kiadóját kötelezte a felperes javára első- és másodfokú perköltség, valamint az első- és másodfokú illeték megfizetésére.

[14] Az alperes fellebbezése a javára elsőfokon megítélt perköltség felemelésére vonatkozott.

[15] A másodfokú bíróság felhívta a Pp. 495. § (1) bekezdését azzal, hogy a helyreigazítási kérelem előterjesztésére vonatkozó határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb a határidő utolsó napján a sajtószerv címére ajánlott küldeményként postára adták.

[16] Rögzítette: a kiadó és a szerkesztőség elkülönülő személyi kört jelent. A kiadó nem tekinthető általánosságban a sajtótermék szerkesztőségének, és nem értett abban egyet a felperessel, hogy a név² kiadó, mint a szerkesztésért is felelősséget viselő szerv címére is megküldhető a helyreigazítási kérelem. Elfogadta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a helyreigazítási kérelmet nem a kiadónak, hanem a sajtószervnek kellett megküldeni.

[17] Mindezek elfogadását követően a másodfokú bíróság megállapította, hogy az impresszum nem tartalmazta azt, hogy a kiadó címére nem küldhető helyreigazítási kérelem. A másodfokú bíróság szerint jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a téves címezés mellett a sajtó Szerkesztőségét és a főszerkesztő személyét tüntették fel a küldeményen. Nem volt vitatott az sem, hogy a küldeményt 2025. március 12-én egy meghatalmazott (név⁷) átvette. A másodfokú bíróság annak ellenére, hogy az átvételre a kiadó címen került sor, abból indult ki, hogy az átvevő a szerkesztőség meghatalmazottjaként arra jogosult személyként vette át a küldeményt. A másodfokú bíróság szerint ugyanakkor a 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendeletben foglaltak alapján, annak 19. §-ára figyelemmel az alperes nevére, a főszerkesztő megjelölésével címezett, de a kiadóhoz érkezett kérelmet egy meghatalmazott személy átvette, az az alperes részére szabályszerűen kézbesítettnek tekintendő. Álláspontja szerint, ha helytelen címezés esetén az adott címen az alperes képviselőjére, a részére küldött iratok átvételére jogosult személy nincs, akkor a küldeményt a kézbesítés akadályának közlésével a feladó részére vissza kellett volna küldeni. Az pedig vitathatatlan, hogy ez nem történt meg. A másodfokú bíróság szerint a kiadó döntése volt az, hogy saját címen alkalmaz-e meghatalmazottat a szerkesztőség részére küldött küldemények átvételére. A másodfokú bíróság szerint azzal, hogy az alperes a kiadó címen is külön meghatalmazottal bírt a részére érkező küldemény átvételére, a kiadó címe is a szerkesztőség címének minősül.

[18] A másodfokú bíróság rögzítette azt is, hogy a döntő kérdés nem az, hogy kinek a postai címére küldték a kérelmet, hanem az, hogy ki volt a polgári jogi értelemben vett címezett. Márpedig a felperes az alperestől kérte a helyreigazítást, és a pert is vele szemben indította meg.

[19] A másodfokú bíróság kiemelte azt is, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes nem vitatta, hogy a kérelmet a meghatalmazottja vette át, és csak fellebbezési ellenkérelmében egészítette ki a védekezését azzal, hogy a felperes nem igazolta, hogy az átvevő rendelkezett-e az alperestől magától származó meghatalmazással, vagy tévedésből, figyelmetlenségből vette át a közleményt. Ezt a másodfokú bíróság a Pp. 500. § (2) bekezdés g) pontja alapján

tiltott ellenkérelem változtatásnak tekintette, ezért álláspontja szerint az alperes erre a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhatott.

[20] A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperes a kiadó cégjogi értelemben vett fióktelepeként működik, és a központi ügyintézés helye a küldemény kézbesítési címe, ahol meghatalmazottként a kiadó érdekkörében is eljáró személy vette át az alperesnek címzett kérelmet.

[21] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nem bizonyította azt – noha igazolása az ő érdekében állt – hogy az így keletkező kézbesítés nem volt szabályszerű. E vonatkozásban az alperes semmilyen bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, sőt még arra sem nyilatkozott, hogy az alperes és az érdekkörében eljáró kiadó szervezetén belül, hogyan alakult a küldemény sorsa. A másodfokú bíróság az alperes által megjelölt jogeseteket nem találta bizonyításra alkalmasnak.

[22] Összességében a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy tévedett az elsőfokú bíróság abban, hogy a felperes a törvényi határidőn belül nem kért az alperestől helyreigazítást, ezért a keresetet érdemben vizsgálta.

[23] Az Alkotmánybíróság gyakorlatának részletes ismertetésével megállapította, hogy a cikk közügyben keletkezett, a felperes közszereplőnek minősül, ezért őt fokozott tűrési kötelezettség terheli.

[24] A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a sérelmezett közlések véleménynek, vagy tényállításnak minősülnek-e. Arra a következtetésre jutott, hogy a kérdéses kitételek tényállításnak minősülnek, nem választási kampányban születtek, és nem politikusok közötti vita részét képezik, a sajtószabadság gyakorlása nem terjed ki önmagában a valótlanságok közzétételére. A felperes életkoránál fogva nem volt alkalmas az állított pozíciók betöltésére. Személyével kapcsolatban semmilyen korrupciós ügyet nem neveztek meg.

[25] A perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróság elfogadta a felperes 160 eurós óradíját, és annak áfa-val való növelését.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[26] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a kereset teljes elutasítását, továbbá perköltséget igényelt.

[27] Kérelme indokolása körében előadta, hogy helyreigazítás érdemben az időszaki lap szerkesztőségétől kérhető, márpedig a felperes nem ettől a szervezettől kérte a helyreigazítást. A szerkesztőség elérhetőségét az impresszum kétséget kizáróan közölte. A jogi képviselővel eljáró felperesnek 30 napja volt a kérelem eljuttatására a megfelelő alpereshez.

[28] Vitatta, hogy a sajtó-helyreigazítás szempontjából az alperes a kiadó fióktelepének minősülne. Utalt arra is, hogy a felperes feladata lett volna annak igazolása, hogy a törvényes határidőn belül a valódi, illetve helyes címzethez a kérelem eljutott, de ezt a felperes nem valószínűsítette.

[29] Összességében előadta, hogy a másodfokú bíróság a kérelem megérkezése tekintetében helytelenül mérlegelt. A kérelem címzéséhez az időszaki lap impresszuma megfelelő információt szolgáltatott.

[30] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint kérelmét alaki hiba nélkül küldte meg a megfelelő helyre, azt az alperes alkalmazottja vette át [335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet 19. §]. Rögzítette: a kiadó szervezet a sajtótermékért kiadói felelősséget viselő jogi személy, ezért is tartozik a leveleket, kérelmeket átvenni akkor is, ha a címzett nem a kiadó.

[31] A felperes szerint a szerkesztőség és a kiadó egyaránt médiatartalom-szolgáltatónak minősül, és a 2010. évi CLXXXV. törvény alapján is szerkesztői felelősséggel bír. Rámutatott arra, hogy a szerkesztőség címe mellett az impresszum tartalmazta a kiadó címét is, ahol a küldeményt átvették, azt érdemben befogadták, nem küldték vissza. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság megtartotta a mérlegelés alapvető szabályait. Az alperes a helytelen kézbesítésre (címezésre) az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, a későbbiekben ezt hatályosan nem teheti meg.

[32] Az ellenkérelem tartalmazta azt is, hogy az alperes esetleges pernyertessége esetére, az alperes által előterjesztett perköltség-igény eltúlzottnak minősül. Álláspontja szerint a hasonló eljárások nagy számára tekintettel, úgy első- mint másodfokon, illetve a felülvizsgálati eljárásban is, csupán 1-1-1 óra ügyvédi munka fogadható el, az új költségrendelet szerint pedig óránként 14.000 forint számolható el, vagyis az alperes javára maximum 42.000 forint + áfa perköltség ítélezhető meg.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét alaposnak találta, az alábbiak szerint.

[34] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárási szabályok szerinti lefolytatható rendkívüli perorvoslat.

[35] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[36] A jelen esetben a Kúriának azt kellett eldöntenie, hogy a jogerős ítélet jogszerűen ítélte-e meg azt, hogy az alperest címzettként megjelölő, de az alperes kiadójának címére küldött helyreigazítási kérelem teljesíti-e joghatályosan a sajtó-helyreigazítási eljárás lefolytatásához egyértelműen szükséges előzetes eljárás követelményeit, vagy sem.

[37] A Kúria általánosságban szükségesnek tartja azt rögzíteni, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárás egy különleges, speciális eljárás, amelyre szigorú, külön szabályok vonatkoznak, amelyek kiterjesztő értelmezésére az eljárás jellegénél, a jogrendszerben betöltött szerepénél fogva lehetőség nincs.

[38] A Pp. 495. § (1) bekezdése háttérjogszabályként egyértelműen az Smtv.-t jelöli meg („a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti helyreigazító közlemény”). Ehhez képest az adott kérdésben sem cégjogi szabályok, de még a médiatörvény rendelkezései sem alkalmazhatóak. Ezen jogszabályhely (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy, vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított 30 napon belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírugynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerv). Ez a rendelkezés egyértelművé teszi, hogy nyomtatott sajtóterméknél a sajtó-helyreigazításra kötelezhető fél alperesként a sajtótermék szerkesztősége.

[39] Ugyanezen rendelkezés azt tartalmazza, hogy a határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerv

címére ajánlott küldeményként postára adták. E határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye.

[40] A jelen esetben a másodfokú bíróság is elismerte, hogy a kiadó és a szerkesztőség külön álló entitás. Nem tekinthető köztudomású ténynek, hogy a kiadó szerkeszteni az egyes megyei lapok „országos” tartalmát. Az előzetes kérelmet nem a kiadónak, hanem magának a sajtószervnek, a nyomtatott napilap szerkesztőségének kellett megküldeni [másodfokú bíróság ítéletének indokolása [23] bekezdés]. Mindezen nem változtat az sem, hogy a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján a perköltség megfizetésére a kiadó szervezet kötelezhető.

[41] A Kúria szerint a jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy az impresszum félreérthetetlenül, egyértelműen tartalmazza az alperes szerkesztőségének, mint sajtószervnek a címét: cím2 Ez a cím nem azonos a kiadó szervezet budapesti címével. A küldemény átvételét illetően csupán annyi állapítható meg, hogy az a kiadó címén történt, a kiadó által az átvételre meghatalmazott személy által. Arra nézve semmilyen adat nem merült fel, hogy a kiadó átvételi meghatalmazottja az alperestől is bármilyen jogosítványt szerzett volna a szerkesztőséghez és a szerkesztőség címére érkező kérelmek átvételére.

[42] A Kúria szerint Pp. 265. § (1) bekezdése szerint az alperes tagadásával szemben a felperes tartozott volna bizonyítani azt, hogy az Smtv.-nek megfelelő helyreigazításra kötelezhető sajtószervhez 30 napon belül a helyreigazítási kérelem megérkezett. Erre a körülményre bizonyítást a felperes nem ajánlott fel. A korábbiak szerint a helyreigazításra kötelezett személyét az Smtv. alapján kell megállapítani.

[43] Nyomtatott újság esetén nem a médiatartalom-szolgáltató a helyreigazításra kötelezhető alany. A jelen esetben az impresszum félreérthetetlenül, egyértelműen tartalmazza a szerkesztőség elérhető címét. A felperes nevében jogi képviselő ügyvéd jár el. A Kúriának nincs tudomása olyan eseti döntésről – és ilyet a felperes sem jelölt meg – ahol nyomtatott sajtótermék esetén sajtó-helyreigazítási perben a bíróságok nem a szerkesztőséget kötelezték volna a helyreigazítás közzétételére.

[44] A korábbiak szerint a jelen esetben az Smtv. 21. §-a sem a helyreigazítás kötelezettségét tárgyalja, a médiatartalom-szolgáltató esetleges felelősségét illetően. A 2010. évi CLXXXV. törvény sem tartalmazza a sajtó-helyreigazítás részletes szabályait.

[45] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A főszabály valóban az, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak kivételesen van lehetőség a bizonyítékok ismételt egybevetésének és mérlegelésének. A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint felülmérlegelésre csak akkor van lehetőség, ha a korábbi mérlegelés kirívóan okszerűtlen, nyilvánvalóan iratellenes, vagy ellentétes a logika alapvető szabályaival.

[46] A jelen esetben azonban a lehetséges alperes személyét kifejezett jogszabályi rendelkezés tartalmazza, vagyis kizárólag a nyomtatott sajtótermék szerkesztősége lehetett az alperes. A szerkesztőség címe az impresszumban egyértelműen megjelölésre került, a jogi képviselővel eljáró felperesnek tévedésre okot adó körülményre nem lehet hivatkoznia, amikor a helyreigazítási kérelmet rossz címre küldte meg. A felperes nem igazolta azt, hogy a rossz címre elküldött küldemény (helyreigazítási kérelem) a tényleges alpereshez a törvényes 30 napos határidőben megérkezett.

[47] A Kúria szerint az összes körülmény figyelembevételével tévedett a másodfokú bíróság, amikor megállapíthatónak találta azt, hogy a helyes sajtószervhez, a sajtó Szerkesztőségéhez megérkezettnek tekintette az előzetes helyreigazítási kérelmet, miközben azt kétséget kizáróan város vették át. Amennyiben a helyreigazítási kérelem megérkezése a

helyreigazításra kötelezhető és egyértelműen megállapítható sajtószervhez nem érkezett meg (ez nem nyert bizonyítást), a sajtó-helyreigazítási igényt perben nem lehet érdemben elbírálni. Az ítélkezési gyakorlat a kérelem előterjesztésére nyitva álló határidő megtartásának kérdését egyértelműen anyagi jogi kérdésnek minősíti, ezért a nem igazolt megérkezés esetén a keresetet ítélettel kell elutasítani.

[48] A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság érdemben helyt álló ítéletét helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[49] Nyomtatott sajtótermék (megyei napilap) esetén sajtó-helyreigazításra a lap szerkesztősége kötelezhető. Ehhez kell intézni a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti előzetes kérelmet is. A címzettként a napilap szerkesztőségét feltüntető, de annak címeként a kiadót feltüntető küldemény csak akkor minősül hatályos helyreigazítási kérelemnek, ha igazolt módon megérkezik a helyreigazítási kötelezettség alanyához. Amennyiben ez a körülmény nem nyer igazolást, a keresetet ítélettel el kell utasítani. A kiadásért felelős jogi személy sajtó-helyreigazításra nyomtatott sajtótermék esetén nem kötelezhető.

Záró rész

[50] A felperes teljes egészében pervesztes lett, ezért a felperes köteles az alperesnek a jogi képviseletével felmerült költségeit megtéríteni úgy a másodfokú eljárásra nézve, mint a felülvizsgálati eljárás tekintetében a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. A költség összegét a Kúria a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg. A Kúria az alperes által érvényesített perköltség összegét nem tekintette eltúlzottnak, annak mérséklésére nem látott okot. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes ugyanezen eljárás tekintetében maga is milliós nagyságrendű perköltséget igényelt, azaz látott indokoltnak.

[51] A teljes pervesztességre figyelemmel, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket is a felperes köteles az államnak megtéríteni. A felülvizsgálati eljárási illeték összegét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[52] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján – kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró